

1. FEJEZET

A KAPU-HÍD CSATÁJA

Reubennek a nyakába kellett volna szednie a lábát, amint a fegyvernökök kiléptek a vártoronyból. Könnyedén az istálló viszonylagos biztonságába menekülhetett volna, és akkor a fegyverhordók zaklatása kimerül almadobálásban és sértegetésben. Csakhogy a mosolyuk megtévesztette a fiút, barátságosnak tűntek, már-már emberségesnek.

– Reuben! Hé, Reuben!

Reuben? Semmi Trágyatúró? Semmi Trolleledel?

Mindhárom fegyvernök kitalált neki valami gúnynevet. Egyik sem volt túl hízelgő, de persze Reuben is adott nekik nevet magában. Egyik kedvenc verse, *Az ember dala* az öregséget, betegséget és éhínséget említette az emberiség három sanyargatójaként. A kövér Horace-re egyértelműen az éhínség jutott. A kalácsképű, himlőhelyes Willard volt a betegség, az öregséget pedig Dills érdemelte ki, aki tizenhét évével a legidősebbnek számított közülük.

Amikor kiszúrták Reubent, a hármas úgy kanyarodott feléje, mint valami felhergelt lúdraj. Dills horpadt lovagi sisakot tartott a kezében, és a rostély fel-le csapódott rajta, ahogy lóbálta. Wil-

lard harci párnázatot cipelt, Horace pedig almát zabált, amiben semmi meglepő nem volt.

Még sikerülhetett megelőzni őket, és elsőnek elérni az istállót. Csak Dillsnek lett volna esélye ellene egy futóversenyben. Reuben a másik lábára helyezte a testsúlyát, de tétovázott.

– Ez a régi gyakorlósisakom – szólta Dills kellemes hangon, mintha az elmúlt három év meg sem történt volna; mint a róka, aki elfelejtette, mit kell csinálni a nyúllal. – Az apám vadonatúj felszerelést küldött a lovagi próbára, úgyhogy elszórakozunk egy kicsit ezzel a régivel.

Közelebb értek. Most már hiába is futott volna. Bekerítették, de továbbra is mosoly ült az arcukon.

Dills odatartotta a sisakot. Bőrszíjjai fityegtek, a fémen megcsillant az őszi napfény.

– Volt már rajtad ilyen? Próbáld fel!

Reuben értetlenül meredt a tököfdőre. *Ez nagyon fura. Miért ilyen szívélyesek velem?*

– Nem hiszem, hogy tudja, mit kell vele csinálni – szólalt meg Horace.

– Na, rajta! – nyújtotta a sisakot a fiúnak Dills. – Hamarosan belépsz a várőrségbe, nem?

Ezek beszélnek hozzám? Mióta?

Nem felelt azonnal.

– Ööö... igen.

Dills mosolya egyre szélesebb lett.

– Gondoltam. Nem sok harci gyakorlatban van részed, mi?

– Ki akarna az istállófiúval gyakorolni? – lökte oda nyeglén Horace, miközben almát rágott.

– Pontosan – értett egyet Dills, és felpillantott a tiszta égre. – Micsoda gyönyörű őszi nap! Dőreség lenne odabent kuksolni. Arra gondoltam, biztosan szívesen megtanulnál néhány fogást.

Mindhárman fa gyakorló kardokat viseltek, Horace eggyel többet, mint a többiek.

Álmodom? Reuben a megtévesztés jelei után kutatott az arcukon. Dills szemlátomást megbántódott a hitetlenkedésén, Willard pedig a szemét forgatta.

– Aszittük, szívesen felpróbálnál egy lovagi sisakot, mert ugye sose hordhatsz ilyesmit. Aszittük, örülni fogsz neki.

A két fegyverhordozó háta mögé pillantva Reuben meglátta Ellisent, a rangidős lovagjelöltet, aki leült a kút peremére, és őket figyelte.

– Jó lesz! Mi mindnyájan voltunk már. – Dills ismét Reuben mellének nyomta a tökfödőt. – A gyakorló párnázatban és a sisakban nem eshet bántódásod.

Willard haragosan meredt rá.

– Na, ide figyelj, mi csak kedveskedni akartunk egy kicsit. Ne legyél tetű!

Akármilyen elképzelhetetlen is volt, Reuben nem látott rosszindulatot a szemükben. Mind úgy mosolyogtak rá, ahogyan egymásra is néztek: hanyag, őszinte vigyorral. Az egész valahogyan összeállt Reuben fejében. Három év elteltével a kínzatása végül unalmassá vált. Mivel a kortársak közül egyedül ő nem származott nemesi sorból, természetes célponttá vált, de azóta más idők jártak, mindenki felnőtt. Békeajándéknak is vehette a dolgot, és mivel a megérkezése óta egyetlen barátot sem szerzett itt, nem nagyon válogathatott.

Felemelte a rongyokkal kitömött sisakot, és a fejére csúsztotta. A gyolcsbetétek ellenére túl nagy volt a fejére, és lötyögött rajta. Sejtette, hogy valami nem stimmel, de nem tudhatta biztosan. Még sohasem viselt páncélruhát. Mivel az apja várórnek szánta, ki kellett volna képeznie a feladatára, de sohasem jutott rá ideje. Részben ez a hiányosság adta a lovagjelöltek ajánlatának vonz-

erejét: a csábítás elaltatta a gyanúját. Most végre megtanulhatott valamit a harcról és kardforgatásról. Egy hét múlva elérkezik a születésnapja, és tizenhat évesen belép a várórség soraiba. Ilyen kevés harci gyakorlattal a legrosszabb őrhelyeket kapja majd. Ha a fegyverhordók tényleg komolyan beszélnek, még tanulhat is tőlük valamit – akármit.

A hármias beöltöztette Reubent a vastag, többretegű párnázatba, amitől alig tudott mozogni, aztán Horace átnyújtotta a negyedik fakardot.

Ekkor vette kezdetét a verés.

A három fegyvernök kardja bárminemű figyelmeztetés nélkül kopogni kezdett a fején. A sisak fémlemeze és bélése felfogta az ütések erejének egy részét, de nem az egészet. A sisak belsejének durva, kiálló fémlelei összevágták és összeszurkálták a homlokát, az orcáját és a fülét. Hiábavaló próbálkozással emelte fel a kardját, hogy védekezzen, alig látott valamit a sisakrostély keskeny résén keresztül. Gyolccsal eltompított füle halovány nevetést észlelt. Egy ütés kiverte a kezéből a kardot, egy másik pedig a hátán landolt, amitől térdre rogyott. Ezután kezdődött csak az igazi ütleget! Csapások zuhogtak fémbe zárt fejére, miközben ő labdává gömbölyödött.

Végül az ütések zápora megritkult, majd el is állt. Reuben heves zihálást és további kacajt hallott.

– Igazad volt, Dills! – kiáltott fel Willard. – A Trágyatúrón sokkal jobban esik a gyakorlás, mint a tornabábun!

– Az elején tényleg, de a bábu legalább nem gömbölyödik össze, mint egy lány. – A régi becsmérés visszaköltözött Dills hangjába.

– Persze az külön jó, hogy ez itt visít, amikor eltaláljuk!

– Ki szomjas? – kérdezte Horace még mindig zihálva.

Amikor hallotta, hogy odébbállnak, Reuben nagy levegőt vett, és elernyesztette az izmait. Az állkapcsát végig úgy összeszorított-

ta, hogy egészen megmerevedett, és minden tagja sajgott a veréstől. Egy darabig még feküdt ott, és hallgatózott. A világ a sisakon kívül rekedt, eltompult, mégis félt levenni a fejről az edényt. Néhány perc múlva a röhögés és a bántó kiáltások is elhalkultak. Kikukucskált a résen, de mindössze a délutáni szellőben hullámzó narancsszínű és sárga lombokat látta. Megdöntötte a fejét, és észrevette a Három Sanyargatót az udvar közepén, akik megtöltötték kupáikat a kútból, majd felültek az almáskordéra. Egyikük a kardforgató karját dörzsölte, és széles, körző mozdulatokat végzett vele.

Biztosan fárasztó dolog eszméletlenülre verni valakit.

Reuben levette a sisakot, és érezte, hogy a hűvös levegő megcsókolja verejtékező homlokát. Rájött, hogy nem is Dills sisakja van nála: ezt a régi vasbödönt biztosan eldobva találták valahol. Tudnia kellett volna, hogy Dills sohasem adná neki kölcsön a felszerelését. Reuben megtörölte az arcát, és nem lepte meg, hogy véres a tenyere.

Amikor hallotta, hogy valaki közelít, a karját felemelve védte a fejét.

– Ez szálnalmas volt. – Ellison állt Reuben fölött, és egy almát rágcsált, amit az almaárus kordéjáról lopott. Senki sem szólna miatta, az árus főként nem. A fegyvernökök rangidős vezetőjeként a legidősebb fiúnak volt a legbefolyásosabb apja. Tiszte szerint meg kellett volna előznie az efféle kegyetlenkedéseket.

Reuben nem felelt.

– Nem elég szoros a párnázat – folytatta a nemesifjú. Harapott még egyet az almából, és nyitott szájjal rágta. A nyála a mellére csöppent, és összekente a fegyvernöki tunikáját. Ő és a Sanyargatók ugyanazt a kék egyenruhát viselték az Essendon-ház bordó és arany címersólymával. A kicsorgott almalétől most úgy festett, mintha a sólyom zokogna.

– Nem könnyű kilátni ebből a sisakból. – Reuben észrevette, hogy a fűre kihullott puha gyolcsot élénkvörös vér borítja.

– Gondolod, hogy a lovagok jobban látnak? – kérdezte Ellison almával teli szájjal. – Lovagolnak, úgy harcolnak. Neked csak egy sisakkal meg némi párnázattal kellett megküzdened. A lovagok huszonöt kiló vasat visznek magukon, úgyhogy ne gyere nekem a kifogásaiddal! Mindig is ez volt a baj a fajtáddal: mindenre van kifogásotok. Épp elég megalázó, hogy apródként mellettek kell dolgoznunk, de hogy közben meg a panaszkodásokat is hallgatni kell! – Ellison elvékonyította a hangját, lányos nyávogást utánozva: – *Cipő nélkül nem tudok vizet hozni télen! Nem tudom egyedül felhasogatni a tűzfát!* – A saját hangján folytatta: – Nem tudom megérteni, miért ragaszkodnak hozzá, hogy a jó sorból származó ifjaknak el kelljen viselni az istállópucolás megaláztatását, mielőtt valódi fegyvernökök válhatnak belőlük, de hogy közben még a hozzátok hasonló parasztok és fattyúk között is kell görnyedniük, na, az már tényleg...!

– Nem vagyok fattyú. Van apám. Van családnvem.

Ellison felröhögött, és almadarabok repültek ki a szájából.

– *Kettő is: az apádé és az anyádé! Reuben Hilfred*, Rose Reuben és Richard Hilfred fia. A szüleid sohasem keltek egybe. És ki tudja, hány katonával hetyegett az anyád, mielőtt meghalt. Mert a komornák ilyenek: egytől egyig ringyók! Az apád meg, amilyen hülye, elhitte a ringyónak, hogy őtőle vagy. Már ennyiből is látszik, micsoda fajankó! Ha tehát feltételezzük, hogy nem hazudott, akkor te egy fajankó és egy rin...

Reuben a teste erejének minden porcikáját latba vetve nekirohant Ellisonnak, és fellökte az idősebb fiút. A karját lengetve felült, és ütötte Ellison arcát és mellkasát, ahol érte. A másik kiszabadította a karját, és Reuben égő fájdalmat érzett az arcán. A hátán feküdt, és forgott vele a világ. Ellison olyan erősen rúgta

oldalba, hogy csaknem eltörte a bordáját, de Reuben alig érezte. Még mindig párnázatot viselt.

Ellison arca vörhenyes színben játszott dühében. Az ifjú Hilfred még soha senkivel sem verekedett, legfőképpen épp Ellisonnal nem akart volna. A lovagjelölt apja Keletgyepű bárója volt; még a többi fegyvernök sem mert egy ujjal sem hozzáérni.

Ellison kardot rántott. A fém súlyos csengéssel szabadult ki a hüvelyből. Reuben alig tudta felkapni a fűben fekvő, fából faragott gyakorlófégyvert. Éppen időben emelte fel ahhoz, hogy ne veszítse el nyakból a fejét, de a fegyvernök vasa félbevágta.

Reuben futásnak eredt.

Ezt nevezhette egyetlen előnyének velük szemben. Sokkal többet dolgozott, és mindenüvé futva ment, míg ők alig csináltak valamit. Még a párnázat súlyával együtt is gyors lábúnak számított, és egy kutya farka szívósságával volt megáldva. Napokig tudott volna futni, ha arról van szó. Ámde így sem volt elég gyors, mert Ellisonnak sikerült még egyszer, utoljára feléje sújtania. A nyeséstől ösztökélve csak jobban nekiiramodott, de amikor biztonságos távolba ért, felfedezte, hogy a mély vágás áthaladt a párnázat mind a négy rétegén, a tunikáján, és még a bőrébe is belemetszett.

Ellison megpróbálta megölni.

Reuben a nap hátralévő részében az istállóban bujkált, ahová Ellison és a többiek sohasem tették be a lábukat. Hubert lovászmester hajlamos volt munkára fogni a vár ficsúrjait, és nem törődött vele, hogy grófgyerek, bárógyerek vagy őrmestergyerek-e az illető. Egykor majd urak lesznek belőlük, de egyelőre csak apródok és fegyvernökök voltak, és ami Hubertet illette, mind-

annyian értettek a lapátoláshoz. Reubent befogta ganajozni, de a fiú számított erre, és egyébként is jobban járt, mint ha Ellison pengéjével kellene szembenéznie. Fájt a háta, az arca és feje, de a vérzés elállt. Tekintve, hogy meg is halhatott volna, nem volt oka panaszra.

Ellison begurult, de ha megnyugszik, megtalálja a módját, hogy kimutassa elégedetlenségét. A többi fegyvernökkel együtt elfogják és megverik Reubent – minden bizonnal fakardokkal, csakhogy ezúttal párnázat és sisak nélkül.

Reuben egy lapátnyi trágyát szórt a székérre, aztán egy pilanatra megállt, és beleszimatolt a levegőbe. Fatűz füstje szállt. A konyhák egész évben fával tüzeltek, de ősszel más illata volt – édesebb. A lapát fejét a halomba szúrta, és nyújtózkodás közben felnézett a várra. Már csaknem készen álltak a díszítések az őszi gálára. A zászlórudakról ünnepi lobogók és szalagok verdestek, és a fákról színes lámpások lógtak. Bár a díszünnepélyt minden évben megrendezték, az idén kétszer olyan pompás ünneplésre került sor az új kancellár tiszteletére. Ennek megfelelően a lakomának a szokásosnál is nagyobbnak és igényesebbnek kellett lennie, így hát a vár épületét kívül-belül sütőtökbe és kukorica-csuhéba öltöztették. Amikor felmerült, hogy túl kevés a szék, szalmabálákat vonszoltak a termekbe. A múlt héten egész székérnyi adagot tettek le a kapunál. A vár tényleg ünnepi hangulatba öltözött, és bár Reuben nem kapott meghívást, tudta, hogy mesebeli dínomdánom várható.

Tekintete a magas toronyra kalandozott, ami mostanában egyfajta megszállottsággá nőtte ki magát nála. A királyi család a vár felső szintjein lakott, ahová kevés embert eresztettek be meghívás nélkül. A legfelső pont csupán néhány méterrel magasodott a többi fölé, de Reuben képzeletében szinte a felhőkön túl szárnyalt. Hunyorgott, azt remélve, hátha mozgást lát odafenn,

hátha valaki elhalad az ablak előtt. Senkit sem látott, de persze fényes nappal nem is történt ott semmi.

Egy sóhajjal visszatért az istálló félhomályába. Igazából szeretett a lovak után ganajozni. Amikor hűvösebb lett az idő, kevés légy gyötörte, és a trágya nagy része kiszáradt, a szalmával keveredve állott kenyér vagy tésztakeménységűre szikkadt, és alig bűzlött. Az egyszerű, ösztönös munka sikerélményt adott. Azt is élvezte, hogy a lovakkal lehet. A lovakat nem érdekelte, kicsoda-micsoda ő, milyen a vére színe, vagy hogy az apja elvette-e az anyját. Mindig nyihogva köszöntötték, és a mellkasának dörzsölték az orrukat, amikor odalépett hozzájuk. Senkivel sem töltötte volna szívesebben az őszi délutánokat, egyetlen kivétellel. Aztán, mintha a gondolatai varázserővel bírnanak, és valóra válhatnak a vágyait, hirtelen egy burgundi vörös köntös villant a szeme sarkában.

Amikor az istállóajtón át meglátta a hercegnőt, hirtelen alig kapott levegőt. Mindig megdermedt, amikor megpillantotta, és ha sikerült is megmozdulnia, ujjai ügyetlenül mozogtak – még a legegyszerűbb feladatokra sem voltak képesek. Szerencsére sohasem kellett megszólalnia a hercegnő jelenlétében, de úgy képzelte, a nyelve mellett még az ujjai is fürgének tűnnének. Évek óta figyelte Aristát, és egyszer-egyszer meg is pillantotta, amikor éppen egy hintóba kapaszkodott be, vagy látogatókat fogadott. Reubennek már a legelején elnyerte a tetszését. Volt valami a mosolyában, a nevetésében és gyakorta komoly tekintetében, mintha idősebb lenne a koránál. Elképzelte, hogy nem is ember, hanem valamiféle tündér – egy természetes szépséggel és bájjal megáldott, légies szellem. Ritkán láthatta a hercegnőt, így ezek az alkalmak különlegessé váltak és izgalommal vegyültek, mint amikor az ember őzet lát egy csöndes hajnalon. Amikor megjelent, Reuben nem tudta levenni róla a szemét. Alig tizenhárom

évesen már olyan magas volt, mint az édesanyja, és ahogyan lépett, ahogyan hosszú álldogálás után megrántotta a csípőjét, abból kiderült, hogy már inkább hölgy, mint lány: még vékony és apró, mégis más. Reuben ábrándjaiban szomjasan bukkant fel az udvaron, amikor ő éppen a kútnál tartózkodott. Elképzelte, hogy vizet húz a fenségnek, és megtölti a kupáját. Amaz elmosolyodik, és talán meg is köszöni. Ahogy a fiú visszaveszi az üres kupát, az ujjai egy röpké pillanatra összeérnek, arra a kis időre megérzi a hercegnő bőrének melegét, és életében először igazán boldog.

– Reuben! – Ian, a lovászfű vállon suhintotta egy lovaglósorral. Az ostorvég csípett: biztosan meglátszik majd a nyoma. – Elég az ábrándozásból! Munkára!

Egyetlen szó nélkül folytatta a ganajozást. Arra a napra már megtanulta a leckét, ezért lehajtotta a fejét, úgy lapátolta a ló-citromokat. A lány nem látta az istállóállásokban munkálkodó Reubent, de amaz minden egyes mozdulattal megpillanthatta az ajtón keresztül a hercegnőt. Burgundi vörös ruhát viselt, az új káléi selyemköntöst, amelyet születésnapjára kapott a lóval együtt. Reuben fejében Kálé valami mesebeli helyként élt, valahol messze délen, dzsungelekkel, goblinokkal és kalózzokkal. Varázslatos ország lehetett, mert a ruha anyaga csillámlott, amikor a hercegnő lépett benne, és az árnyalata harmonizált a hajszínével. Ezt nemrégiben szereztek be neki, és mintha ráöntötték volna. Hovatovább, míg a többi ruhája kislánynak való volt, ez valóban női köntösnek készült.

– Tamariszkuszon lovagolsz ki, fenség? – kérdezte Ian valahonnan az istálló főbejáratától.

– Persze. Gyönyörű napunk van a sétalovagláshoz, nemde? Tamariszkusz szereti a hűvösebb időt. Futhat kedvére.

– Az édesanyád arra kért, fenség, hogy ne futtasd a lovat.

– De hát ügetni kényelmetlen rajta.

Ian kétkedő pillantást vetett rá.

– Tamariszkusz maranoni poroszka. Nem üget, hanem poroszkál.

– Szeretem, ahogy a szél fújja a hajamat. – Volt valami különös él a hercegnő hangjában, egyfajta akaratosság, ami megmosolygotta Reubent.

– Az édesanyád jobb szeretné...

– Mi vagy te? Királyi lovász, vagy szárazdajka? Mert akkor megmondom Nórának, hogy többé nem tartunk igényt a szolgálataira.

– Bocsáss meg, fenség, de a királyné azt...

A hercegnő benyomakodott a lovász mellett, és megállt az istállóban.

– Hé, te fiú! – kiáltott fel.

Reuben kezében megállt a lapát. A hercegnő egyenesen rá nézett.

– Fel tudsz nyergelni egy lovat?

Nagy nehezen sikerült bólintania.

– Nyergeld fel nekem Tamariszkuszt! A női nyeret használd a nyersbőr üléssel. Tudod, melyik az?

Reuben ismét bólintott, és már ugrott is, hogy nekilásson a feladatnak. Remegő kézzel emelte le a nyeret az állványról.

Tamariszkuszt, a gyönyörű gesztenyebarna mént Maranon királyságából hozták, ahol a kifogástalan pedigréjű lovak híresen jó idomításban részesültek, így kiváló hátasoknak bizonyultak. Reuben úgy képzelte, a király így magyarázta a feleségének az ajándékot. A maranoniak azonban híresek voltak a sebességükről is, és a lányának már valószínűleg így adta elő a történetet.

– Merrefelé tartasz, fenség? – kérdezte Ian.

– Úgy terveztem, kilovagolok a Kapu-hídhöz.

- Olyan messzire nem mehetsz egyedül.
- Az apám azért szerezte nekem ezt a lovat, hogy lovagoljak, és nem csak a várudvaron.
- Akkor elkísérlek! – erősködött a lovász.
- Nem! Neked itt a helyed. Egyébként is, ki fog riadót fújni, ha netán nem térek vissza?
- Ha engem nem fogadsz el magad mellé, akkor Reuben majd kilovagol veled.
- Kicsoda?
- Reuben kővé dermedt.
- Reuben. A fiú, aki éppen a lovadat nyergeli.
- Senki sem kell mellém.
- Vele mész, fenség, vagy nem nyergeljük fel az állatot, és azonnal indulok édesanyádhoz.
- Jól van. Akkor magammal viszem... mit is mondtál, hogy hívják?
- Reubennek.
- Tényleg? Családneve is van?
- Hilfred.
- A hercegnő felsóhajtott.
- Magammal viszem Hilfredet.

